

Trzeci zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę równości traktowania i zakaz dyskryminacji wynikające z art. 18 TFUE i z art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasadę równości państw członkowskich wobec traktatów wynikającą z art. 4 ust. 2 TFUE oraz – w zakresie, w jakim Trybunał uzna to za konieczne – art. 95 ust. 1 TFUE.

Czwarty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 1 TFUE.

Piąty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 2 i art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE oraz art. 94 TFUE.

Szósty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasady wolności prowadzenia działalności gospodarczej i swobody przedsiębiorczości wynikające z art. 49 TFUE oraz z art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Siódmy zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE oraz ewentualnie art. 56 TFUE.

(¹) Dz.U. 2020 L 249 s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Cypryjska/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-550/20)

(2021/C 19/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciel: Eirini Neofytou)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 (¹) z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczegółowe w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów:

Pierwszy zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE i w art. 1 Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do traktatu UE i traktatu FUE.

Drugi zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę równości traktowania i zakaz dyskryminacji określone w art. 18 TFUE i w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasadę równości państw członkowskich wobec traktatów wynikającą z art. 4 ust. 2 TFUE oraz – w zakresie, w jakim Trybunał uzna to za konieczne – art. 95 ust. 1 TFUE.

Trzeci zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 1 TFUE.

Czwarty zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 2 i art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE oraz art. 94 TFUE.

Piąty zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 34 i 35 TFUE – które to naruszenie nie jest uzasadnione na podstawie art. 36 TFUE – i art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE lub ewentualnie art. 56 TFUE.

(¹) Dz.U. 2020, L 249, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 26 października 2020 r. – Węgry/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-551/20)

(2021/C 19/38)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér i K. Szíjjártó, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 6 lit. c) i art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2020/1054 (¹) i tytułem uzupełniającym wszystkich przepisów, które tworzą nierozłączną całość z wyżej wymienionymi przepisami.
- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 3 rozporządzenia (UE) 2020/1055 (²) w zakresie, w jakim zmienia art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1071/2009 poprzez wprowadzenie w art. 5 ust. 1 nowej litery b) i tytułem uzupełniającym wszystkich przepisów, które tworzą nierozłączną całość z wyżej wymienionymi przepisami.
- Stwierdzenie nieważności art. 1 dyrektywy (UE) 2020/1057 (³) lub ewentualnie art. 1 ust. 6 tej dyrektywy i tytułem uzupełniającym wszystkich przepisów, które tworzą nierozłączną całość z wyżej wymienionymi przepisami.
- Obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzuty dotyczące zaskarżonych przepisów rozporządzenia 2020/1054

Przepis art. 1 pkt 6 lit. c) rozporządzenia 2020/1054, zgodnie z którym regularne tygodniowe okresy odpoczynku oraz dowolny tygodniowy okres odpoczynku trwający ponad 45 godzin wykorzystywany jako rekompensata za wcześniejsze skrócone tygodniowe okresy odpoczynku nie mogą być wykorzystywane w pojeździe, nie ma zastosowania w praktyce, ponieważ nie istnieje tyle odpowiednich miejsc odpoczynku, ile byłoby potrzebne. Wymóg ten nakłada nieproporcjonalne obciążenia na podmioty prawa – kierowców i przedsiębiorstwa – i stanowi oczywisty błąd w ocenie ze strony prawodawców. Podobnie oczywisty błąd w ocenie stanowi także fakt, że w ramach procedury prawodawczej nie zbadano wcale dostępności, liczby lub lokalizacji miejsc zakwaterowania, które odpowiadają wymogom wymienionym w zaskarżonym przepisie, mimo że pojawiły się pod tym względem poważne wątpliwości.